

Tandori Dezső

Két szonett Tóth Menyhéltre

I.

*A hullámlások szinte elcsitulnak
az arcon, mely az óceáni medrek
égtől-egy-távol hosszain meredhet
a gyötrelmeknek, melyekből kihullhat*

*moszat, hal, alga, színjáték, a kék-zöld
menny-föld, és mind a megszórt lüktetésből
a Gondviselés arányrendszere
marad, Arany-János-tereh:*

*itt van felszínünk, kör-burkán a túlnék,
benső pontján az innenső tereknek,
az arc derengése, mit testre még tölt*

*elsuhanóban elcsitult szele
a hullámlásnak, óceáni medrén,
és az Isten tétlen lesz forma-tettén.*

II.

*A sárgák, a kék-lilák, s a fehérek!
Az ívelt alakok. Alak-lakók
az elderengésükbe szállt szegélyek,
napraforgós macskák, s más álmodott*

*piros-narancs, égszín össze-hevélyek.
Kissé túlzón kihúlnak. Nagy a hőség.
Az Európa-állat vörösének
teljes felszínű kampót szétterelve*

*fakít-sötétít dús- valami kedve,
és Szent János áldaná az egészet,
magzat-mag ívben nem találva hősét,*

*s a tulipán-köldökben, mintha ketten,
fűzöld homlokává kerekedetten
egy bármi-spanyol-udvari lovag*

*vonal-zöld velazkezetten
néz madáretető-kutya-trottyokat,
s hogy XY Csirik, jó anyó,*

*nem kérdi, mi a jó,
pingálók, lány libával, deleetlen
napok, menekülő vagy táncoló
alakok? Megvoltunk, Tóth Menyhezetten!
Lakunk a pokoltalan mennyezetben.*